

maicile noastre de la Rămeț. Ne-a crescut în duhul sfințeniei, al lepădării de sine, al tăierii vocii personale, al trezviei permanente, al rugăciunii și al muncii. Ne spunea: „Dacă vă rugați numai când va aflați în genunchi, nu mergeți departe; dacă nu iertați din inimă greșirilor voștri, rugăciunea voastră nu se ridică decât până la tavanul camerei. Acolo se oprește. Rugăciunea voastră trebuie să fie neîncetată și în biserică și în chilie, pe drumuri și la orice muncă faceți. Rugați-vă pentru fiecare om aflat în nevoie sau în necaz și în fața oricărei ispite ce vă amenință sufletul. Rugați-vă Domnului, mulțumindu-l pentru darurile Sale, pentru bucuriile duhovnicești ce vă sunt hărăzite. Coborâți în sufletul vostru, în lumina iubirii dumnezeiești. Coborând în sufletul vostru, prin rugăciune, îl veți întâlni pe Hristos. Prin rugăciune va crește în voi acel pom de care vorbește Sfânta Evanghelie *în care vin păsările cerului și se sălășluiesc în ramurile lui*” (Matei 13, 32).

Tinere, fiind, îl întrebam - ce rost are să construim atâtea ziduri și dacă nu e mai bine să stăm în biserică și să

ne rugăm. Părintele zicea: „Trebuie să ne rugăm, în tot momentul, ca și când mâine plecăm din lumea aceasta și tot așa trebuie să lucrăm, ca și când trăim o veșnicie”. Avea o filozofie a rugăciunii pe care ne-o dezvăluia în predicile sale și în convorbirile cu noi. În primii ani ai vieții călugărești, copilă fiind, îl auzeam spunând: „Ora et labora!” (Roagă-te și lucrează!). Atunci nu înțelegeam prea mult. Dar acum, când am ajuns cu părul alb și cu multă suferință încărcată pe umerii mei, înțeleg pe deplin. Părintele ne-a lăsat un mare tezaur de învățătură și cea mai bună merindă duhovnicească, din care să ne hrănim sufletește toată viața. Pomenirea faptelor sale a trecut demult dincolo de zidurile mănăstirii. Multe din fapte le știe doar Dumnezeu și cei ce s-au bucurat de ele. La moartea sa am primit multe cuvinte de mângâiere. Părintele profesor Dumitru Stăniloae, marele teolog al ortodoxiei, ne-a spus: „S-a dus un erou al credinței, un suflet de mare sfințenie și puritate.”

Sursa: **crestinortodox.ro**

Maica Ierusalima - Stareța Mănăstirii Rămeț

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 15 iulie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 16 iulie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 6-a după Rusalii (Vindecarea slăbănogului din Capernaum; a Sf. Părinți de la Sinodul al IV-lea Ecumenic)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

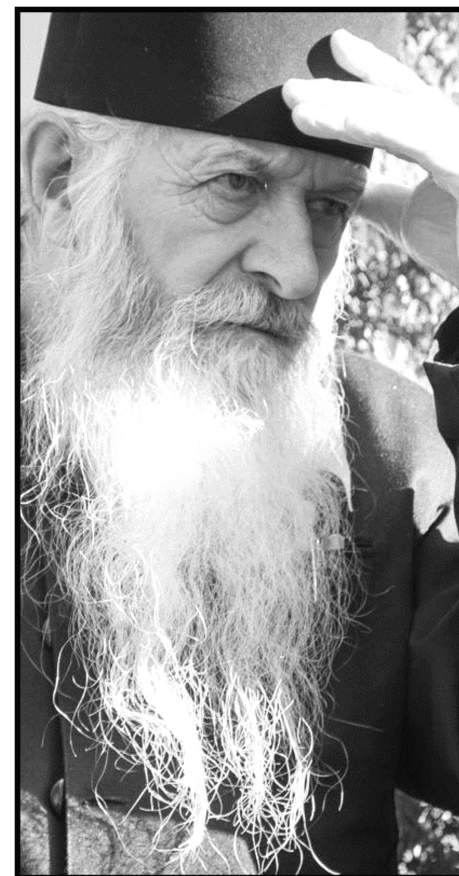
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„De ce îi este omului de astăzi foame? De iubire și de sens.”

Părintele Nicolae Steinhardt

Nr. 495 / 9 iulie 2023

**PĂRINTELE
SIMEON KRAIOPOULOS**

1925 - 2015

DUHUL SEMEȚ AL EPOCII NOASTRE

Nu trebuie doar să facem ceva bun, trebuie să facem și bine. Nu este suficient doar să meargă creștinul la Biserică, ci este necesar să meargă pregătit și cu bună cuviință. Lucrul cel mai sfânt să-l facă cineva, dacă nu-l face bine, nu numai că nu-i folosește, dar îl și vatămă. Această regulă este valabilă și pentru apropierea omului față de Dumnezeu prin mijlocirea preotului la care vine să-și mărturisească păcatele. Omul vine să se mărturisească, dar trebuie să se pregătească bine.

Ca să aflăm răspunsul fiecărei probleme trebuie să începem de la bază. Ce înseamnă, de fapt, păcatul? Ce înțelege omul prin a păcătui? Ce se întâmplă, de fapt?

Omul a fost copilul lui Dumnezeu, ascultător, smerit, avea bucurie deplină când era cu Dumnezeu. Totul era Dumnezeu și mișcarea lui era îndreptată spre Acela. Nu arunca nici măcar o privire

spre sine. Privea spre Dumnezeu, îl fixa pe Dumnezeu, înainta spre Acela, îl iubea, cugeta la El. Cât timp a avut această relație cu Dumnezeu, omul a fost fericit și mulțumit, s-a asemănat cu Dumnezeu.

Prin păcat, starea aceasta a omului a încetat să mai existe. El s-a mândrit și, din pricina egoismului său, din evlavios și smerit față de Dumnezeu a devenit obraznic, impertinent, semeț. Realitatea de astăzi și duhul actual mărturisesc faptul că fiecare om este pregătit să se semețească. Desigur, găsim îndreptățiri pentru aceasta: „îl vom lasă pe celălalt să fie mai tare decât noi, să ne nedreptățească”? Omul nu se semețește din motivul pentru care crede că o face. Această atitudine nu-i aduce izbăvirea și nu-l mântuiește. Ceea ce ne face să ridicăm capul cu obraznicie, să pierdem din suflet evlavia, cucernicia, zdrobirea de inimă, smerenia, pocăința, nădejdea și credința în Dumnezeu, este tocmai lucrarea demonică. Diavolul a zis: „Mă voi urca mai sus decât Dumnezeu!”. După cădere sufletul se afla sub această influență demonică, care înseamnă înfumurare, înălțare mai presus de Dumnezeu. Năzuința este să-L calce în picioare pe Dumnezeu. Vedem acest lucru astăzi. Dacă am dori să aflăm care sunt principalele trăsături ale societății de astăzi, ale lumii contemporane, am putea spune că sunt obraznicia, impertinența, egoismul, nepăsarea față de Dumnezeu.

Când omul pătimește, când este constrâns se îndreaptă spre Dumnezeu. Se apropie de Dumnezeu, prin mijlocirea preoților cu un duh impertinent. În acest fel Dumnezeu este inabordabil.

Trebuie să te smerești, omule, să-ți zdrobești inima, să simți înlăuntrul tău prăbușindu-se zidirea deasupra căreia te înalți egoist! Să te arunci la pământ, să devii nimic, să-ți rămână nădejdea doar în milostivul Dumnezeu! Numai astfel, Domnul te va primi, te va asculta, se va milostivi, te va milui și-ți va da binecuvântarea Sa, harul Său. Numai astfel vei deveni un om fericit.

Cum va fi convins omul de astăzi să-și plece puțin capul, să-și tempereze cutezanța și îndreptățirea de sine, să nu aibă despre el părerea că este deștept, că știe, că poate. Cum oare?

Această înfumurare demonică nu apare doar în cazurile malade. Într-o formă mai ușoară sau mai gravă, ea apare la toți. Acesta este duhul epocii. Sunt socotite drept sănătoase obraznicia, demonicul.

Să mergem la Biserică, dar să mergem cu cuviință. Nu doar să ne mărturisim, ci să o facem așa cum trebuie. Nu doar să devenim amabili și atenți, ci să dăm importanță la ceea ce se întâmplă în sufletul nostru. Să pășim smeriți cu sentimentul păcătoșeniei. Demonul doar prin smerenie fuge de la om. Nu pleacă prin meșteșug, nici prin fapte. Demonul simte doar văpaia smereniei.

Demonul se demonizează, dacă putem să spunem așa, când întâlnește smerenia. Acest lucru îl observăm, adeseori, și la oameni. Unul pare, la suprafață, omul cel mai duhovnicesc, lasă această impresie, dar când întâlnește un om cu adevărat smerit, nu-l suportă. Se va repezi asupra lui ca să-l sfâșie. Dar omul smerit nu pățește nimic.

Cei mai mulți vom alerga să ne spovedim. Să avem și aceste lucruri în vedere. Să nu facem o mărturisire formală, ci o mărturisire corectă. Să nu facem doar un lucru bun, să-l facem și bine. Să ne apropiem de Dumnezeu așa cum se cuvine și să cerem mila Lui. Și Dumnezeu ne-o va da. Acesta nu și-a întors și nu-și va întoarce, niciodată, fața Sa de la noi. Nu ne va lipsi de mila Sa.

Sursa: **Arhimandritul Simeon Kraiopoulos**, *Adame, unde ești? Despre pocăință*, Editura Bizantină, București, 2008

PĂRINTELE DOMETIE DE LA RĂMEȚ 1924 - 1975

VIAȚA PĂRINTELUI

Bucuria lui era să facă binele, să ajute, să dăruiască. Era gata să renunțe la orice îi aparținea. Nu cunoștea egoismul. De multe ori, la mari praznice, când fiecare cotlon al curții mănăstirii era ocupat cu închinători, îl găseam pe Părintele, după o noapte, în care dormise pe

scaun, în sfântul altar; își lăsase chilia unor credincioși. Prin purtarea lui, de fiecare zi, vedeam aievea împlinirea cuvintelor Sfântului Grigore Teologul: "*cu nimic altceva, omul nu se aseamănă cu Dumnezeu, decât cu facerea de bine*".

Era mare împăciuitoare al oamenilor. Oricine l-ar fi chemat să facă pace într-o familie, indiferent de distanță, Părintele se ducea acolo. Nu conta că nopți întregi nu dormea, nu conta oboseala drumului. Mergea și singur, dar, uneori, lua și câteva maici. Mergea să officieze sfeștaniei în case, Sfântul Maslu, să spovedească și să împărtășească. Spovedea câte trei - patru zile în șir; de multe ori îl apuca miezul nopții. Nu lasă pe nimeni să plece, nealinat, cu neîmpăcare în suflet. Mereu, el ne spunea: "dacă vom face un pas spre Dumnezeu, El va face zece spre noi". Dădea îndrumări, dădea sfaturi, dar ca și cum acestea veneau din învățături sfinte, din Sfânta Scriptură și Sfinții Părinți. Uneori adăuga o glumă, întrebuința expresii populare și proverbe, din zestrea spirituală și de credincioșie a poporului nostru.

Efortul duhovnicesc al Părintelui era să sfințească gândurile și sentimentele fiecărui credincios: "Dobândirea Împărăției cerurilor poate fi ajunsă prin curățenia sufletului, prin puritatea inimii și dăruirea de sine, prin mărturisirea păcatelor și ruperea de patimi, de răul discordiei, dezbinării și urii."

Imaginea Părintelui Dometie a rămas vie în sufletul fiecăreia dintre